

Všichni se zasmějí.

Jsem etický konzultant, řekne Miles.

Ták, řekne Hugo.

Hm, řekne Richard.

Óch, řekne Jan.

Co to proboha je, etický konzultant? řekne Hannah.

Miles se na ni usměje.

Vy jediná máte odvahu, řekne jí.

Vážně? řekne Hannah.

Rozzáří se. Potom přestane zářit, když si všimne, jaký pohled na ni vrhá Richard.

To znamená, že pracuju pro společnosti, které chtějí mít jistotu, že jsou z etického hlediska v pořádku, nebo by se rády prezentovaly jako etičtější, řekne Miles.

Ha, řekne Hugo.

Ho, řekne Richard.

Projdu si jejich profil a navrhnu, kde by, v závislosti na zadání, mohly být ohleduplnější k životnímu prostředí, nebo mohly nějakým konkrétním způsobem pomáhat komunitám v místech, kde podnikají, nebo vypíchnout oblast, ve které už jsou eticky na výši. Nebo poukážu na to, kde je potenciál pro tohle všechno. Nebo, pokud je řeč jenom o prezentaci, navrhnu případné změny obchodních značek.

Ježiš, řekne Caroline.

Miles je etický počišťovač, řekne děcko.

Všichni u stolu vybuchnou smíchy.

Nechápu, proč se všichni smějí, řekne děcko. Opakuju jenom to, co mi Miles předtím řekl.

Volná noha, předpokládám, Milesi? řekne Hugo.

Kolik to hodí per annum – zhruba? řekne Richard. Dejme tomu v sazbách před krizí.

Pozor na to slovo, řekne Jan. U tohohle stolu je zakázané. Mimochodem, je to lahůdka, Jan, řekne Caroline.

Podle toho, jak lidé neustále vyslovují její jméno, Mark usoudí, že se žena vlastně nejmenuje Jan, ale možná spíš Jen. Pokouší se vzpomenout si, jak ji pojmenoval Hugo, když naléhal na Marka, aby dnes večer přišel. Tiše zpanikaří. Oslovil ji nahlas Jan? Mark se pokouší vybavit si, jestli ji někdy oslovil jménem.

My bonds and shares, zpívá Terence. May fall. Downstairs. Who cares? Who cares?

Vy tedy rád zpíváte, Terenci? řekne Hugo.

Gershwin, řekne děcko.

To si piš, řekne Terence.

Vítězoslavně si s holčičkou plácnou. Jenomže při slově Gershwin zaplaví Markovi hlavu nečekaná hudba, explozivní produkce Phila Spectora na He's Sure The Boy I Love, tak hlasitá, že se v ní večírek na okamžik utopí. Když se Markovi vrátí sluch, Jan nebo Jen za něco chválí Huga. Chválí jeho pěvecký hlas.

Ta píseň na konci první půlky, řekne Jen, těsně před přestávkou, o tom, jak se jim zdá sen, že je po válce, vzpomínáš? Já na ni nikdy nezapomenu. Byla vážně jímavá. No řekni, Caroline?

Vypadá to, že Hugo hrál Siegfrieda Sassoona v jakémsi představení, ve kterém musel na konci první půlky zpívat jistou píseň. Mark se napije vody. Je to pro něj novinka, vědět, že Hugo hraje divadlo. Vybaví si sám sebe s Hugem

v boudě na pozorování ptáků, Hugo je za ním, hluboko v něm, říká, tak dorazíš? Dorážej ty, řekl Mark se smíchem, já už každou chvíli budu. Já myslím přespráší víkend, řekl Hugo a navzdory milostnému nasazení to znělo dotčeně. Dorazíš k Jan a Ericovi?

Terence Bayoude, zdá se, toho ví spoustu o muzikálech. Richard řekne, že ho udivuje, na jaká studia lidé v dnešní době dostávají peníze daňových poplatníků. Terence řekne Richardovi, že provádí výzkum v oboru metalurgie. Richard vypadá otráveně. Jen znovu řekne Terencovi, že Hugo má báječný hlas a že by ho Bayoudovi měli slyšet na jevišti. Mark začíná uvažovat, jestli Jen třeba také s Hugem nespí. Dívá se, zda mu tvar Jeniných úst a těkání jejích očí neprozradí, jestli s ním něco nemá. Terence zatím dlouze řeční o tom, jak mikrofony a film začátkem minulého století změnilu podobu běžné populární písne, protože je s nimi snadnější zpívat krátké tóny, a přece být slyšet i vzadu na balkoně. To vlastně umožnilo skladatelům písni, řekne, používat víc souhlásek. Ale jeho skutečnou vášní, řekne, jsou tanečníci. Pak se ho Jen zeptá na anální fantasmata u Busbyho Berkeleyho, o kterých byl článek v Guardianu z minulého týdne.

Všichni se zasmějí.

Co to znamená anální? zeptá se holčička.

Caroline se začervená.

Ach bože. Moc se omlouvám, řekne Jen Bernici. Vůbec jsem nemyslela.

Terence řekne holčičce, že anální je přídavné jméno od slova anus a že anus je otvor na konci trávicí soustavy.

To jsem věděla, řekne holčička. Ale proč je takový problém to vyslovit?

Potom Terence všem u stolu poví, že Busby Berkeley především nebyl žádný choreograf, ale dostal se k tomu přes první světovou válku, v níž dělal inspektora při výcviku.

Já vůbec nejsem muzikální, řekne Richard.

Nemá v těle jedinou muzikální kostičku, řekne Hannah.

Praštili ho do hlavy muzikální kostí z vola, řekne děcko. Ha ha. Svatý Arpeggio Svatý Alfeggio.

Její otec se zasměje.

Kde jsi sebrala slovo, jako je arpeggio? zeptá se jí maminka. Že se ptám.

Jste takový nadšenec přes divadelní, nebo filmové muzikály, Terenci? Nebo přes obojí? zeptá se Jen.

Mně prostě hudba nic neříká, řekne znovu Richard.

Povězte nám nějaké další zajímavosti, jako byla ta o Busbym Berkeleym, Terenci, řekne Eric.

Všichni se otočí a zírají na Erica.

Nepovzbuzujte ho, řekne Bernice. Už tak to bere dost análně.

Celý stůl opět ztichne.

Jejda! řekne Bernice a hýkne smíchy.

Dobrá, řekne Terence. James Cagney a George Raft a John Wayne. Hollywoodští drsní hoši. A všichni tři byli původně tanečníci.

To mě podržte.

Cvičení, ano, řekne Hugo, je to velice specifické cvičení.

A Fred Astaire, řekne Terence, ve svých smlouvách trval na tom, že pokud ho budou při tanci filmovat, musí být

neustále zobrazováno celé jeho tělo, v žádném případě ne jenom jeho nohy nebo ruce nebo hlava, nikdy nic jiného než celé tělo.

Richard upustí nůž. Pořádně křísne o okraj jeho talíře.

Úžasné, pokývá Jen hlavou.

Hannah hlasitě zívne.

A Ruby Keelerová, znáte ji? Tanečníci, co stála u počátku stepu? řekne Terence.

Ne, řekne Hannah jako pubertáčka, neznáme.

Terence Hannah ignoruje. Keelerová byla první opravdu známá stepařka, řekne. A když ji vidíme ve filmu, jak tančí, dneska, a porovnáme ji s někým, jako je Astaire, člověk si snadno pomyslí, že není moc dobrá, trochu neohrabaná, protože jejímu pohybu chybí řád a působí jako hromotluk. Ve skutečnosti byl ale její taneční styl přímo odvozený od lancshireského dřevákového tance. Díky němu vlastně mohl vzniknout Astairův styl. Keelerová byla první popularizátorkou tohoto tvaru.

Jak takové věci víte? zeptá se Hannah.

Čtu si o nich, řekne Terence. V knihách.

Ano, ale *proč* je víte? řekne Hannah.

Proč? řekne Terence.

Vždycky mi připadá tak zvláštní, co lidé vědí a proč to vědí, řekne Hannah.

Proč kdokoli cokoli ví? řekne Terence.

Já nikdy nevím, jak kdokoli může cokoli vědět, řekne Hannah. Myslela bych ale, totiž, že budete znát především vaši vlastní kulturu, víte, a teprve pak další věci o kultuře míst, jako je Lancashire a tak.

Vy jste doteď nepotkala žádné černochoy, nebo jenom hodně málo, nebo jenom žijete v jiném vesmíru? zeptá se holčička.

U stolu zavládne mrtvolné ticho.

Ne, řekne Hannah, nemyslela jsem to tak, jak to zní, ne takhle. Jenom mě překvapilo, že toho Terence ví tolik, že ví tolik o hudbě, když je jeho oborem metalurgie, a o muzikálech.

Veškeré umění se stále snaží přiblížit charakteru hudby, řekne Bernice. To říká Walter Pater. Veškeré umění se stále snaží přiblížit charakteru muzikálu. To říká Terence Bayoude.

Jen a Caroline vydají vědoucí zvuk.

A já z té poslední poznámky nerozuměla vůbec ničemu, řekne Hannah.

Vypadá zoufale.

Bylo to vynikající, Jen, řekne Bernice. Moc děkuji.

Milesi, řekne Jen, k tomu tajně je jako příloha kuskus. Mrknu do ledničky, co by se k němu hodilo, možná to ale bude tak trochu co dům dá, jestli se neurazíte. Nebo bych vám měla udělat omeletu?

Cokoli bez masa bude skvělé, děkuji vám, Jen, řekne Miles. Ale nedělejte si kvůli mně násilí, prosím.

Mně jenom dělá starost, jestli mám ještě dost vajíček, řekne Jen. Vy se tím ale v nejmenším netrapte, prosím vás. Ericu?

Jen a Eric vstanou a začnou sklízet talíře. Potom se Eric vrátí z kuchyně a všem kromě Marka nalije červené. Patrně proto, že Mark má skleničku pořád ještě plnou a vy-

padá to, že nepije. Marka nenapadá, jak o víno požádat, a pak ten správný okamžik, kdy si o něj mohl říct, nenávratně pomine.

Internet, říká Hannah. Když se potřebuju něco dozvědět. Právě proto je tak skvělé být naživu v dnešní době. Jinak kdyby šlo jenom o mě, na pustém ostrově, tak jenom sama se sebou. Někdy mívám takový sen, vlastně už se mi zdál spoustakrát, pořád se mi vrací, jak jsem ve škole, i když už jsem na školu moc stará –

Jsi v něm nahá? řekne Richard.

Všichni se zasmějí, až na Hannah.

– a všechny děti jsou mnohem mladší než já a někdo přede mě položí papír na písemku, řekne Hannah, a všechny ty malé děti začnou psát odpovědi a já tam sedím a koukám na to a v hlavě mám úplně vygumováno, jako bych v ní měla dočista prázdno, jako je prázdná ta stránka, o které vím, že ji musím vyplnit, víte, popsat ji věcmi, které nevím, a já tam sedím a nejde jenom o to, že nevím, jak odpovědět na cokoli z toho testu, já prostě *nevím nic*.

Hannah vypadá, že je blízka slzám. Miles ji jemně štouhne do lokte.

Až se vám ten sen bude zase příště zdát, řekne, a budete sedět nad tou písemkou, řekněte si sama pro sebe v duchu, že přece jen něco *víte*. Posadte se do lavice, podívejte se na ten papír a povzte sama sobě, eh, řekněte si, že znáte –

Nějakou písničku, řekne holčička.

Ano, písničku, řekne Miles.

Já ale nejsem muzikální, řekne Hannah, založí si ruce na prsou a zakrouťí hlavou. Nemám hudební sluch –

Ano, ale nějakou písničku znát budete, musí existovat písnička, která se vám líbí, řekne Miles.

Neznám žádnou, řekne Hannah.

Kterou písničku zná každý? zeptá se Miles Terence.

Každý zná Tam někde za duhou, řekne holčička.

Ach ano, tu znám, řekne Hannah, z toho filmu a vůbec.

Správně, řekne Miles. Až budete příště v té učebně, kde se píše písnička, řekněte si: jsem v pohodě, znám Tam někde za duhou.

Já ale nevím nic o ní, řekne Hannah. A když se podívám na tu písničku, bude tam stát, třeba, kdo napsal píseň o duze a řekněte nám všechno, co víte o písni o duze, a přitom jedině, co já vím, je, že byla z nějakého filmu a stejně nebudu schopná odpovědět na nic správně.

Uděláme to takhle, řekne Miles. Terence vám o té písni řekne tři fakta. A až se vám příště bude zdát ten sen, budete o ní vědět tři věci a budete moci instruovat svoje podvědomí, aby je napsalo.

Hannah popotáhne, vysmrká se.

Já nejspíš ani žádné podvědomí nemám, řekne.

Dobrá, řekne Terence. Tři věci o Tam někde za duhou. Ehm. Tak. Napsali ji Harold Arlen a Yip Harburg, Arlen hudbu a Harburg slova. To jsou dvě věci.

Nepřipadá v úvahu, abych si na to dokázala vzpomenout, až budu spát, stěží si to pamatuju teď, když jsem dočista vzhůru! řekne Hannah.

To nic, řekne Terence. To nic – já vím. Druhý tón je o oktávu výš než první.

Zazpívá je.

Buzerantská záležitost, zamumlá si pro sebe Richard.

Díky tomu, řekne Terence, slovo *někde* přeskočí rovnou na oblohu, z beznaděje k naději.

Hannah viditelně zpanikaří. Obrátí se k Milesovi a zakroučí hlavou.

Něco anekdotičtějšího, řekne Miles Terencovi.

Anekdotičtějšího, řekne Terence.

Vykulí oči.

Co je to anekdotický? zeptá se dítě.

Jako když vyprávíš příběh, řekne Terence.

K té písničce přece existuje hodně dobrý příběh, o tom pejskovi, jak pořád utíká, řekne holčička.

Ano, řekne Terence. Ano. Výborně, Brooke. Takže. Poslouchejte. Znáte prostřední část té písně? Jak se tam zpívá jednou si budu něco přát, až bude padat hvězda?

Terence tu část zabrouká. Ta da ta da ta da ta da.

Hannah přikývne.

Terence jí poví, že Harold Arlen, autor melodie, napsal první část, tu jak se tam zpívá někde za duhou, ale pořád ho nenapadala melodie, kterou by pospojoval jednotlivé verše, nebo která by mezi nimi fungovala jako můstek.

No a Arlen měl takového pejska, řekne Terence, foxteriéra nebo něco na ten způsob, který neměl moc vychování a pořád utíkal a ztrácel se.

Jmenoval se Pan, řekne holčička.

Takže, Harold Arlen takhle stál a mnul si čelo, řekne Terence, ztrápený, a v jednom okamžiku říkal: já vůbec nevím, co si s tím nápěvem počnu, a vzápětí zapískal na toho pejska, aby se vrátil –

Terence zapíská melodii části písně jed-nou-si-bu-du-ně-co-přát přesně tak, jako by pískal na pejska, který se má vrátit.

Všichni u stolu se hlasitě zasmějí, dokonce i Richard.

Tohle v životě nezapomenu! řekne Hannah. To je báječné! Povězte mi ještě něco takového.

Dobrá, řekne Terence. Brookinko, co dál? Ještě něco.

O tom pánovi, jak, když byli kluci, seděl ve škole vedle toho druhého kluka kvůli abecedě, řekne dítě.

Ju, řekne Terence. Yip.

Ju jip! řekne děcko. Jip jip juráá!

Zatleská rukama nad hlavou. Bernice se zasměje.

Yip Harburg, řekne Terence. Muž, který napsal slova. Napsal slova ke spoustě písní, které všichni úplně samozřejmě známe. Narodil se jako chudé židovské dítě v New Yorku, jeho rodiče dřeli v robotárně a on vyrůstal v bytě, kde v noci spali se sestrou na židlích sražených k sobě, tak byli chudí.

Chrr, řekne Richard.

Ne, poslouvej, řekne Hannah. A jeho rodiče vyráběli roboty, pokračujte, Terenci.

Jako kluk dělal lampáře na Broadwayi, řekne Terence, to bylo jeho první zaměstnání. A ve škole, kam chodil, usazovali děti podle abecedního pořádku. Jednoho dne si vytáhl nějaké básničky, které měl rád –

Jestli se nepletu, tak tohle je nejnezáživnější debata, jakou jsem v tomhle domě, nebo možná v kterémkoli domě kdy slyšel, řekne Richard. Tady bych si polívčičku opravdu nepřihřál – snad mi Mark a jeho, ehm, přítel prominou ten výraz.